

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 2 mei 2017 met nummer RvVb/A/1617/0811
in de zaak met rolnummer RvVb/1415/0648/A/0644

Verzoekende partijen	<ol style="list-style-type: none">1. het college van burgemeester en schepenen van de gemeente KAPELLEN2. de gemeente KAPELLEN, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen <p>vertegenwoordigd door advocaat Ciska SERVAIS met woonplaatskeuze op het kantoor te 2600 Antwerpen (Berchem), Roderveldlaan 3.</p>
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN
Belanghebbende	mevrouw Linda PACKOLET vertegenwoordigd door advocaat Peter FLAMEY met woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen, Jan Van Rijswijklaan 16.

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 3 juli 2015 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 13 mei 2015.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de heer Marc DANEN, ingediend namens de belanghebbende, tegen de beslissing van het de eerste verzoekende partij van 18 juni 2007 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de belanghebbende onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het uitbreiden van een woning en het rooien van bomen op een perceel gelegen te 2950 Kapellen, Roerdomplei 16, met als kadastrale omschrijving 2950 Kapellen, eerste afdeling, sectie K, nummer. 7/2 V4.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

Met een beschikking van 8 november 2016 heeft de voorzitter van de Raad vastgesteld dat het beroep, op het eerste gezicht, alleen korte debatten vereist.

De behandeling van de zaak is toegewezen aan de eerste kamer.

De verzoekende partijen en de belanghebbende hebben een nota met opmerkingen ingediend.

De procespartijen zijn opgeroepen voor korte debatten op 10 januari 2017.

Advocaat Philippe VAN WESEMAEL *loco* advocaat Ciska SERVAIS voert het woord voor de verzoekende partijen.

Advocaten Astrid LIPPENS en Ellen VOORTMANS *loco* advocaat Peter FLAMEY voeren het woord voor de belanghebbende.

De verwerende partij verschijnt, alhoewel behoorlijk opgeroepen, niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. AMBTSHALVE ONDERZOEK IN HET KADER VAN DE VEREENVOUDIGDE PROCEDURE

De voorzitter van de Raad stelt in voormelde beschikking van 8 november 2016 vast:

- dat de Raad de beslissing van de verwerende partij van 20 december 2012 bij arrest van 3 februari 2015 met rolnummer A/2015/0049 vernietigt en aan de verwerende partij de injunctie oplegt binnen drie maanden vanaf de betekening van dat arrest een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep;
- dat voormeld arrest van de Raad met een aangetekende brief van 9 februari 2015 betekend is aan de verwerende partij;
- dat de verwerende partij de bestreden beslissing op 13 mei 2015 genomen heeft en dat de bij injunctie opgelegde termijn om een nieuwe beslissing te nemen, overschreden is;
- dat de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in het arrest van 17 maart 2015 met nr. 230.559 oordeelt dat de door de Raad bij injunctie opgelegde beslissingstermijnen als vervaltermijnen beschouwd moeten worden;
- dat de verwerende partij, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op het eerste gezicht niet meer bevoegd was de bestreden beslissing te nemen, zodat het lijkt dat de verwerende partij haar bevoegdheid overschreden heeft bij het nemen van de bestreden beslissing, die daardoor dan onwettig is;
- dat deze onwettigheid de Raad ertoe kan brengen de bestreden beslissing te vernietigen.

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen verwijzen *in extenso* naar een eerder arrest van de Raad van 16 februari 2016 met nummer A/1516/0602 en vragen de Raad, met toepassing van deze rechtspraak, het ambtshalve middel gegrond te verklaren.

2.

De belanghebbende stelt dat de decreetgever, die rechtsherstel wil, het standpunt van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, niet deelt en verwijst daarvoor naar het voorstel van

decreet van 18 mei 2016 houdende wijziging van diverse decreten, wat de optimalisatie van de organisatie en de rechtspleging van de dienst van de Vlaamse bestuursrechtscolleges betreft (*Parl. St. VI. Parl. 2015-16, nr. 777/1*).

In dit voorstel leest de belanghebbende een interpretatieve bepaling met betrekking tot artikel 4.8.2, derde lid VCRO, zoals van toepassing op het ogenblik van haar beroep tot vernietiging van 26 april 2013.

Het voorstel bepaalt, volgens de belanghebbende, uitdrukkelijk dat de bij toepassing van artikel 37 DBRC-decreet aan een injunctie van de Raad gekoppelde beslissingstermijn een termijn van orde is.

De belanghebbende stelt dat die toekomstige wijziging van artikel 37 van het DBRC-decreet als authentieke interpretatie van (het oud) artikel 4.8.2, derde lid VCRO kan beschouwd worden, zodat, anders dan de rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, als cassatierechter in het arrest 'Imbos' van 10 november 2016 met nummer 236.389, de beslissingstermijn van artikel 4.8.2, derde lid VCRO een termijn van orde is.

Wanneer de Raad deze redenering niet volgt, vraagt de belanghebbende de Raad de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 37 DBRC-Decreet, op zichzelf genomen en samen gelezen met artikel 4.7.23, §1 VCRO, samen gelezen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet op zichzelf genomen en samen gelezen met het recht op toegang tot de rechter en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, in zoverre een aanvrager/belanghebbende met betrekking tot de vergunningsprocedure/titularis van de aangevochten stedenbouwkundige vergunning over geen enkele vorm van rechtsbescherming meer beschikt om op te komen tegen een vergunningsbeslissing in eerste aanleg genomen waarbij de vergunning werd geweigerd en die onaantastbaar wordt ingevolge het ontbreken van enige bevoegdheid in hoofde van de vergunningverlenende overheid in beroep om op een formele en niet-stilzwijgende wijze alsnog uitspraak te doen over het bouwberoep?”

De belanghebbende verantwoordt deze prejudiciële vraag door te stellen dat rechtsherstel onmogelijk wordt door aan de verwerende partij, bij overschrijding van de termijn, elke beslissingsbevoegdheid over dat rechtsherstel te ontnemen.

Volgens de belanghebbende is de ingeroepen problematiek in elk geval te complex om met korte debatten te behandelen: zij vraagt daarom de procedure ten gronde te hervatten, waarbij de procespartijen de gelegenheid krijgen hun verweer met betrekking tot het in korte debatten ingeroepen middel in een debat ten gronde te (kunnen) verduidelijken.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 59, §1 Procedurebesluit, bepaalt:

“Na registratie van een verzoekschrift kan de voorzitter van het [bestuursrechts]college of de door hem aangewezen bestuursrechter binnen een ordetermijn van dertig dagen na de datum van registratie van het verzoekschrift ambtshalve onderzoeken of:

1° het beroep doelloos is;

2° het beroep klaarblijkelijk onontvankelijk is;

3° het [bestuursrechts]college klaarblijkelijk onbevoegd is om van het beroep kennis te nemen;

4° het beroep alleen korte debatten vereist.”

Uit deze bepaling volgt de bevoegdheid van de Raad om ambtshalve te onderzoeken of een beroep doelloos of klaarblijkelijk onontvankelijk is, of dat de Raad klaarblijkelijk onbevoegd is en of het beroep alleen korte debatten vereist.

Een zaak kan met korte debatten worden behandeld wanneer een vernietiging zich opdringt op basis van een middel dat onmiddellijk dermate duidelijk is dat een doorgedreven onderzoek niet nodig is.

2.

De vraag of de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen binnen de daarvoor bepaalde vervalttermijn, heeft betrekking op de temporele bevoegdheid van de verwerende partij om de bestreden beslissing te nemen en raakt de openbare orde, zodat de Raad dit ambtshalve onderzoekt.

De Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, heeft zich, als cassatierechter, in het arrest met nr. 230.559 van 17 maart 2015 uitgesproken over de principiële vraag of de termijn, die de Raad aan de vergunningverlenende overheid in een vernietigingsarrest oplegt om een nieuwe beslissing te nemen, al dan niet een vervalttermijn is.

In dat arrest oordeelt de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, als cassatierechter dat een in een vernietigingsarrest van de Raad, met toepassing van het toen geldend artikel 4.8.3, §1, tweede lid VCRO, opgelegde termijn om een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep, alleen kan afwijken van de duur van de in het toen geldend artikel 4.7.23, §2, eerste lid VCRO bepaalde vervalttermijn, maar niet van de aard ervan (en dat is nadien nog bevestigd bij arresten van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, van 10 november 2016 met nummers 236.390 en 236.389).

Dat de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in een eerder arrest een ander standpunt heeft ingenomen, doet daar geen afbreuk aan.

3.

De vaststelling dat een vergunningverlenende overheid, na de vernietiging van een vergunningsbeslissing door de Raad, buiten de door de Raad in het vernietigingsarrest, op basis van het toen geldend artikel 4.8.2, derde lid VCRO, opgelegde termijn, een nieuwe beslissing heeft genomen over het administratief beroep, moet derhalve tot de conclusie leiden dat deze vergunningverlenende overheid een vervalttermijn heeft overschreden om die beslissing te nemen, waardoor die nieuwe beslissing aangetast is door een bevoegdheidsoverschrijding.

Een zaak waarin dit vastgesteld wordt, kan worden beslecht met korte debatten.

4.

De Raad oordeelt dat de verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft buiten de aan de verwerende partij in voormeld vernietigingsarrest opgelegde vervaltermijn.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing aangetast is door een bevoegdheidsoverschrijding zodat de bestreden beslissing moet vernietigd worden.

In haar nota met opmerkingen betwist de belanghebbende overigens niet de onwettigheid van de bestreden beslissing door de toepassing van de rechtspraak van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, zoals in het arrest van 17 maart 2015 met nummer 230.559.

Wel stelt de belanghebbende, maar volledig ten onrechte, dat de in (het oud) artikel 4.8.2, derde lid VCRO vervatte beslissingstermijn als een termijn van orde beschouwd moet worden: dat staat immers haaks op het ook door de belanghebbende vermeld arrest van de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, van 17 maart 2015.

De belanghebbende verwijst ook volledig ten onrechte naar de op til zijnde aanpassing van het DBRC-decreet (voorstel van decreet van 18 mei 2016 houdende wijziging van diverse decreten, wat de optimalisatie van de organisatie en de rechtspleging van de dienst van de Vlaamse bestuursrechtscolleges betreft, zoals inmiddels goedgekeurd in de plenaire vergadering van 30 november 2016, *Parl. St. VI. Parl. 2015-16, nr. 777/1*).

Een wijziging van het DBRC-decreet is geen interpretatieve bepaling van de destijds toepasselijke bepalingen in de VCRO.

De Raad oordeelt tevens dat, zoals ook duidelijk blijkt uit de parlementaire voorbereiding van het door de verwerende partij ingeroepen voorstel van decreet, de (toekomstige) verduidelijkingen in het (dan vernieuwde) DBRC-decreet samenhangen met de in dat decreet voorziene dwangsommen die verschuldigd kunnen zijn bij het verstrijken van de door de Raad opgelegde termijn voor een herstelbeslissing.

Dergelijke regeling bestond nog niet toen de VCRO de injunctiebevoegdheid van de Raad bepaalde.

5.

Tenslotte is de door de belanghebbende geopperde, aan het Grondwettelijk Hof te stellen, prejudiciële vraag zonder voorwerp.

Bij een eventuele vernietiging door de Raad van de (als gevolg van het destijds verstrijken van de in artikel 4.8.2, derde lid VCRO, bepaalde vervaltermijn en de algemene bewoordingen 'toepasselijke vervaltermijn' in artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO) stilzwijgende beslissing van de verwerende partij, zal de Raad, op basis van het dan toepasselijk artikel 37 van het DBRC-decreet, een nieuwe injunctie kunnen geven en is het eventueel aan de verwerende partij toe om met volheid van bevoegdheid een nieuwe beslissing te nemen binnen de door de Raad opgelegde termijn.

Niet de in artikel 4.7.23, §2, eerste lid VCRO bepaalde beslissingstermijn, maar wel de door de Raad, met toepassing van artikel 37 van het DBRC-decreet, opgelegde beslissingstermijn zal dan van toepassing zijn.

De uiteindelijke herstelbeslissing, waarvoor de verwerende partij bevoegd is ze te nemen, kan desgevallend ook nog onderworpen worden aan de wettigheidscontrole door de Raad.

De Raad oordeelt dan ook dat de door de belanghebbende geschetste hypothese zich niet voordoet, zodat er klaarblijkelijk geen schending is van artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Omdat de bepalingen van titel II van de Grondwet klaarblijkelijk niet geschonden zijn, verwerpt de Raad, met toepassing van artikel 26, §4, 2° van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof van 6 januari 1989, dan ook het verzoek een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

6.

Het ambtshalve middel is dan ook gegrond.

IV. TOEPASSING VAN ARTIKEL 37 DBRC-DECREET

Wanneer de door de Raad opgelegde vervaltermijn, waarin de verwerende partij een nieuwe beslissing moest nemen, verstreken is, moet het administratief beroep van de belanghebbende, conform artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO, geacht worden stilzwijgend te zijn afgewezen.

Onverminderd hetgeen bepaald is in artikel 4.7.23, §3, tweede lid VCRO, impliceert het verstrijken van deze termijn, waardoor de bevoegdheid van de verwerende partij zonder meer uitgeput is, dat de verwerende partij geen uitdrukkelijke vergunningsbeslissing meer kon nemen, maar integendeel, conform artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO, aan belanghebbende als indiener van het administratief beroep, een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing moest bezorgen.

Dit alles heeft eveneens als gevolg dat de Raad de verwerende partij niet kan bevelen binnen een welbepaalde termijn een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de belanghebbende. Er is immers, overeenkomstig artikel 4.7.23, §2, tweede lid VCRO, een stilzwijgende beslissing waarmee dat administratief beroep geacht wordt te zijn afgewezen.

Voor zover de verwerende partij tot op heden, conform artikel 4.7.23, §3, eerste lid VCRO, aan de belanghebbende, als indiener van het administratief beroep, geen kennisgeving van de stilzwijgende beslissing bezorgd heeft, is de termijn, waarin men zich bij de Raad in rechte kan verzetten tegen dergelijke stilzwijgende beslissing, nog niet beginnen lopen.

BESLISSING VAN DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het ambtshalve middel is gegrond.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 13 mei 2015, waarbij aan de belanghebbende onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het uitbreiden van een woning en het rooien van bomen op een perceel gelegen te 2950 Kapellen, Roerdomplei 16, met als kadastrale omschrijving 2950 Kapellen, eerste afdeling, sectie K, nummer 7/2 V4.
3. De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, worden ten laste van de verwerende partij gelegd.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 2 mei 2017 door:

De griffier,

De voorzitter van de eerste kamer,

Jonathan VERSLUYS

Eddy STORMS